Vergilius Maro, Publius; Servius [Comm.]; Donatus, Aelius [Comm.]; Landinus, Christophorus [Comm.]; Domitius <de Calderiis> [Comm.]: Opera: Bucolica et Georgica

Nürnberg: Anton Koberger, 1492 Seite 580

Depēdet galea: & prato grauia arma qeſcunt
Stant lecti circū iuuenes: ipſe æger anhelans
Colla fouet: fuſus perpexā in pectore barbā
Multa ſuper lauſo rogitat: multoſq; remittit
Qui reuocēt: mœſtiq; ferāt mandata parentis.
At lauſum ſocii exanimē ſuper arma ferebāt
Flentes ingentē atq; ingenti vulnere victum.

fundant: ait ſiccari vulnus: Flux⁹ em̄ ſāguinis aquarū frigore cōtinet. Leuabat. iclinatiōe recreabat. Procul. mō iuxta ſignificat & in buc. ægloga. vi. Seta ꝓcul tm̄ capiti delapſa iacebāt
Grauia ar. qe. bn̄ grauia vt & galeā arma: ſed leuia itelligam⁹. & talis ē figura ſicut illa Salu. Leonē atq; alias feras ꝙ̄ & leo fera. Quieſcunt aūt. qſi in terra poſita: qm̄ galea q̄ pēdebat poterat & moueri. Colla fouet. Suſtinēs ſe arboris trūco. Fuſus ppexā in pectore b. Barbā in pect⁹ fuſā hn̄s. Archaiſmos āt eſt qd ait in pectore ꝓ in pectus: vt alibi Mediis effuſus in vndis: ꝓ in medias vndas. Multa. ꝓ multū: ſicut Et pede terrā crebra ferit ꝓ crebro. Sup arma ferebāt. ſupra ſcutū. vt ſup̄ Impoſitū ſcuto referunt palāta frequētes.
CHRI. Fallit te incautū pietas tua. dānat illū nō ſine laude qd in errorē nimia pietate labat. Stultitia enim eſt illum ſupra vires res aggredi: ſed ex nimia in patrē pietate labitur. Vita. anima mœſta. nam naturali appetitu corpori coniuncta eſſe cupit. Quid ti. n. m. oñdit ꝙ etiam hoſtibus ſi egregio animo ſint placet pietas cuiuſuis contra ſe ſit. Vulnera ſ. l. mouet in hoc loco pathos ab habitu vt eſt etiā fatigatio Entelli Atq; illū fidi æquales genua ægra trahentem. At lauſum ſocii. Pathos ab eo quod eſt præter ſpem: Nam cum viuum credens mitteret qui a pugna illum reuocaret vidit interemptum referri.

Agnouit longe gemitū præſagia mali mens:
Caniciem multo deformat puluere & ambas
Ad cœlum tendit palmas: & corpore ihæret.
Tanta ne me tenuit viuendi nate voluptas
Vt pro me hoſtili paterer ſuccedere dextræ
Quē genui: tua ne hęc genitor ꝑ vulnera ſuor
Morte tua viuēs: heu nūc miſero mihi demū
Exilium infœlix: nunc alte vulnus adactum.
Idem ego nate tuū maculaui crimine nomen
Pulſus ob inuidiam ſolio: ſceptriſq; paternis
Debueram patriæ pœnas: odiiſq; meorum
Omnes per mortes aiam ſontē ipſe dediſſem:
Nūc viuo: nec adhuc hoīes: lucēq; relinquo:
Sed linquam: ſimul hoc dicens attolit in egrū
Se femur. & quāq̄ vis alto vulnere tardat
Haud deiect⁹ equū duci iubet: hoc decus illi
Hoc ſolamen erat: bellis hoc victor abibat
Omibus alloquitur mœrentē: & talibus infit
Rhæbe diu res ſiqua diu mortalibus vlla eſt
Viximus: aut hodie victor ſpolia illa cruenta
Et caput æneæ referes: lauſiq; dolorum
Vltor eris mecum: aut aperit ſi nulla viam vis
Occumbes pariter neq; eni fortiſſime credo
Iuſſa aliena pati: & dn̄os dignabere teucros.
Dixit: & exceptus tergo aſſueta locauit
Mēbra: manuſq; ābas iaculis onerauit acutis
Aere caput fulgens criſtaq; hirſutus equina
Sic curſus i medios rapid⁹ dedit æſtuat igens
Vno in corde pudor mixtoq; inſania luctu:

SER. Ad cœlū tēdit palmas. Increpās deos qſi ſacrilegus. Et ſciedū vno eodēq; tpe nō eū potuiſſe & hærere copi: & manus ad cœlum leuare licet iſta poeta coiunxerit. Corpe inhæret. aut ihæret lauſo ſuo corpe. Aut certe hyſterologia ē. vt ſit hæret i corpe. Melius tn̄ eſt vt ſit antitheſis ꝓ corpi: vt hæret pede pes. ꝓ pedi. Per vulnera ſeruor. aut re vera ꝑ vulnera qa ꝑ totū eius corpus mucro trāſierat. aut iuidioſe ait vulnera ꝓ vulnus. Sic Ter. non ꝑpeti meretricū cōtumelias: cū de Thaide loqueret
Nunc d. exilium iſœlix nūc alte vulnus adactū ē. Solatio em̄ viuētis filii vtrunq; fuerat añ tolerabile. Idē ego. qui nūc cā tuæ mortis fui qui feci vt exulis & ſacrilegi filius eē dicereris Pulſus ob inui. excuſat ne merito expulſus eē videat. Oēs ꝑ m. per oia mortis genera. i. per diuerſa ſupplicia. Vis alto vulnere tardet. alii vulneris violētia. Alloquit mœrētē. triſtem hæc em̄ aialia ſcdm Home. cū ſint triſtia idicāt dn̄orū mortē futurā Rhæbe diu res ſiqua diu mortalibus vlla ē. hoc loco notāt Vir. critici: q hoi ſacrilego dedit prudentē ſniam: quā rē ro naturalis excuſat. Ea em̄ quæ ꝑ naturā mouēt aios: in cuiuſuis ꝑſonā cadunt. Illa vero ſunt tm̄ prudentū: q̄ nō niſi cōſilio & rōne deprehendunt. Vnde Ter. Serui⁹ dat plerūq; ſnias prudentiſſimas qdē: ſed quæ ſe ꝑ naturā offerun tur cunctis: vt ne qd nimis. Spolia illa cruēta. arma æneæ Lauſi cruore perfuſa. Vnde itulit: & caput æneæ: ꝑ quod ēt ſpolia æneæ itelligimus. nam Lauſo nihil detraxerat æneas. dixit em̄ arma quibus lætat⁹ habe tua. Aut apit ſi nulla v. v. aut nullā oñdit fortitudo rōnem. neq; enim fortiſſime credo ꝙ dignaberis hr̄e dn̄os teucros. ſ. ignauos. nā hoc intelligimus ex hoc qd dixit Equo fortiſſime. Plerūq; em̄ ex alteri⁹ ꝑſone vitupatione vel laude cognoſcimus ꝙ de alia dicat: vt hoc loco troiāos vitupatos ex equi laude cognoſcimus. Itē alibi cōtra. Et nunc ille paris. ſ. adulter. Nā illo loco ex ꝑſona paridis vitupauit Aeneas. Exceptus t. equo ſe præbente ſuſceptus: quod fieri

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-85/0579
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG